

Det andet Spørgsmaal er Fortjeneste ved Sukkerprisens Opretholdelse i Tiden fra 15. August—30. September 1917. Kommissionen har ment, at denne Fortjeneste skulde regnes som en Indtægt, der vilde være at tage i Betragtning for indeværende Aar, men man glemmer ganske, at Overenskomsten er bristet paa et saa væsentligt Punkt som Importen af 30 000 Tons amerikansk Sukker, ved hvis Forhandling der var beregnet os nogen Indtægt, og at der, efter at Overenskomsten var sluttet, skete Rationering, der virkede hemmende paa Salget, saa at dette i de før August faldende Maaneder blev langt ringere, end man kunde have ventet. Det er altsaa kun en tilsyneladende Indtægt, vi har haft ved Salget i den omhandlede $1\frac{1}{2}$ Maanedes Periode.

Efterfølgende Forslag fremsættes altsaa under Forudsætning af, at Indtægten ved Prisforhøjelsen fra 15. August—30. September 1917 ikke berøves os, og at Prisforhøjelsen for indeværende Aar beregnes efter en Roeprisforhøjelse af 33 Øre mod 1916.

Forslag til Aftale om Roepris og Sukkerpris for Aaret fra 1. Oktober 1918 til 30. September 1919.

Naar der tillægges Roedyrkerne en Betaling for Roerne af 2 Kr. 25 Øre pr. Centner Roer af Høsten 1918, betyder det en Prisforhøjelse af 60 Øre mod 1917.

For at sætte Sukkerfabrikkerne i Stand til at betale denne Merpris, tillades det dem at forhøje Priserne paa Sukker den 1. Oktober 1918 med 11 Øre pr. kg (Husholdningssukker 57 og Industrisukker 69 Øre pr. kg), og det er en Forudsætning, at Indførsel af udenlandsk Sukker ikke kan ske her til Landet til en Pris, der ligger under den Pris, der derefter noteres for dansk Sukker, saa længe indtil det producerede Sukker er solgt. Statsmyndighederne vil i modsat Fald træffe Foranstaltninger til at bøde paa Indtægtstab. Sukkerpriserne maa heller ikke ved Statens Indgriben nedsættes.

Det er endvidere en Forudsætning, at Sukkerfabrikkernes Omkostninger i Forretningsaaret 1918—1919 — minus Merindtægten ved Biprodukterne — ikke stiger i Forhold til 1915—16 ÷ 10 Øre pr. Centner Roer.

Gør de det, vil der være at raade Bod derpaa ved en tilsvarende yderligere Forhøjelse af Sukkerpriserne. Skulde Sukkerhøsten 1918 give et saadant Resultat, at det skønnes forsvarligt at eksportere et Kvantum Sukker, tilfalder den derved indvundne Overpris med et vist Beløb Sukkerfabrikkerne, medens Resten vil være at anvende til Nedsættelse af Sukkerprisen i Inlandet efter nærmere Aftale med Sukkerfabrikkerne.

Ved Anvendelse af Bestemmelserne om Roebetalingen bortfalder for Sukkerhøsten 1918 De danske Sukkerfabrikkers sædvanlige Bestemmelse om Grundpris, Tantième m. m.

Ministeriet tilsiger Fabrikkerne sin Støtte i Tilfælde af Vanskeligheder ved Tilførsel af Raamaterialier og lignende.

I Tilfælde af Eksport af dansk Sukker vil Eksportkvantumet være at fordele mellem de bestaaende Fabrikker i Forhold til deres Produktion.

Da Sukkerfabrikkerne ser en stor Fare for deres fortsatte Trivsel i Tegningen af 1-aarige Kontrakter, og ikke under normale Forhold vilde have indladt sig derpaa, maa Selskabet tage Afstand fra det af Roedyrkerne fremsatte Krav om de 1-aarige Kontraktens Ligestillelse med de fleraarige og henstiller paa det mest indtrængende til